

משל מעני שיכור שחשב עצמו לומר

שמחת ישראל, חלק ב' – מאמרי שמחה. ירושלים, תשי"ח, סי' נ"ח (עמ' נ"ד-נ"ה)

ר' שמחה בונם מפשיסחא

במשנה בפאה (ח', ט'): 'מי שאינו חוגר או סומא ועושה את עצמו כאחד מהם אינו מת מן הזקנה עד שיהא כאחד מהם'. והקשה הרבי ר' בונם: אלא מעתה מי שאינו רבי ועושה עצמו רבי וכי היושר שיהא נעשה אח"כ רבי נמצא חוטא נשכר? ואמר משל על זה:

שאדון אחד נסע בדרך וראה עני אחד שיכור שוכב בדרך, וצוה למשרתיו שיניחו אותו על העגלה שלו וכשבא לבית צוה למשרתיו שיקחו השיכור ויניחו אותו בחדר יפה וירחצו אותו ויגלחו אותו וילבישוהו כתונת חדש ויניחו אותו במטה יפה ויניחו אצלו בגדים של כומרים וכן עשו. כ"ז בהיותו עדיין שיכור והי' ישן בהמטה.

והאדון צוה למשרתיו שכשיקיץ השיכור ילכו תיכף אליו וישאלו לו

ויקראו אותו בלשון אדוני כומר מה אתה רוצה? וכשהקיץ השיכור העני הזה, והמשרתים עשו כאשר נצטוו מאדוניהם

ויתמה השיכור מאד מה זאת שהוא זוכר שהוא איש עני ובזוי ועתה שוכב בחדר יפה וקוראים אותו אדוני כומר

גם מונח אצלו בגדים של כומרים על כן היה נבוך מאד ומסופק:

אפשר מה שהוא זוכר שהיה עני ובזוי הוא רק חלום אבל באמת הוא כומר?

או להיפך שבאמת הוא איש עני ובזוי ועתה הוא חלום?

והמשרתים נותנים לו כל מה שהוא רוצה וקוראים אותו אדוני כומר

והתיישב את עצמו לעשות מבחן אם הוא באמת כומר או חלום הוא היינו שיעיין בהספרים של הכומרים ויראה: אם יוכל ללמוד בהם הנה אז וודאי אמת שהוא כומר ומה שזוכר שהי' איש עני ובזוי הוא חלום

ובאם לא יוכל ללמוד בהם וודאי מה שזוכר שהי' עני זהו האמת ומה שקוראין לו כעת כומר זהו חלום.

ובחן וקרא בהספרים הנ"ל וראה שאין יכול ללמוד בהם ואעפ"י כן קוראין לו כומר.

חזר ויישב את עצמו שלעולם באמת הוא כומר וראיה לזה שקוראין לו כומר

ומה שאינו יכול ללמוד בספרים של הכומרים אין ראיה שכל הכומרים אינם יכולים ללמוד בספרים של הכומרים.